

"Els treballadors no han de ser apartats de la seua línia d'independència proletària per la hipocresia de la petita burgesia democràtica. El seu crit de guerra ha de ser : **La Revolució Permanent!**"
Engels/Marx, Circular a la Lliga Comunista, 1850.

REVOLUCIÓ PERMANENT

Col·lectiu Revolució Permanent (CoReP)

www.revolucionpermanente.com

Carta A Totes Les Organitzacions Revolucionàries Del Món

Considerant 1: La marxa cap a la barbàrie

El capitalisme putrefacte està destruint el medi ambient de l'espècie humana. Explota cada vegada més feroçment el proletariat mundial mentre actualment exclou de la producció a 400 milions de persones, una reserva laboral que creix amb cada crisi econòmica.

L'era imperialista és inseparable de la guerra. No existeix un "imperi" de la burgesia mundial, un super-imperialisme mundial, una dictadura mundial de les organitzacions capitalistes internacionals (OCDE, FMI, BM, OMC, etc.). Cada fracció nacional de la burgesia mundial, mentre el creixement econòmic s'afebleix, multiplica els subsidis als seus grups capitalistes o les mesures proteccionistes que accentuen l'anarquia del capitalisme en conjunt. Les organitzacions interestatals es dissoldran o desapareixeran. La insuperable divisió de la classe burgesa mundial entre estats arcaics condueix inevitablement, si no s'enderroca el capitalisme, a nous enfrontaments entre grans potències imperialistes, probablement entre els Estats Units i la Xina.

A mesura que s'intensifiquen les rivalitats interimperialistes, cada burgesia enforteix el seu potencial militar, exalta el seu nacionalisme i es prepara per a possibles enfrontaments. Els pressupostos militars estan augmentant a un ritme que excedeix els límits imposats a altres partides pressupostàries.

• L'imperialisme estatunidenc vol mantindre la supremacia. Els Estats Units busquen obertament enderrocar el govern de Veneçuela i organitzen bloquejos contra Rússia, Corea del Nord, Cuba i l'Iran. Sota la seua ègida, l'OTAN està augmentant les maniobres militars a Europa i s'ha ampliat per a incloure dos nous estats (Suècia i Finlàndia). Els Estats Units juntament amb Austràlia i el Regne Unit, han format una nova

aliança militar per a la regió de l'Indus-Pacífic (AUKUS) que apunta directament a la Xina. Els Estats Units i els seus aliats secundens, financen i armen a Israel.

• L'imperialisme xinés, jove i dinàmic, està posant en dubte la vella divisió del món. La Xina competeix amb altres potències per a assegurar els seus recursos energètics fòssils i minerals, saqueja els recursos pesquers del món, compra terres cultivables a Àfrica, comença a instal·lar bases militars a l'estranger... La burgesia xinesa colonitza el Tibet i Xinxiang, és agressiva amb el Japó, Vietnam i Taiwan.

• L'imperialisme rus està resistint la pressió d'Alemanya en l'oest i dels Estats Units en totes les seues fronteres, recolzant-se en la Xina. Rússia controla Txetxènia amb mà de ferro i ocupa part d'Ucraïna, Geòrgia i Moldàvia. Intervé obertament a Síria i Líbia. A Mali, a la República Centreafricana, a Sudan... saqueja les riqueses minerals en detriment de l'imperialisme francès. Amb el seu petit bloc (OTSC), intensifica les maniobres militars conjuntes en les quals participen sovint l'Iran i Corea del Nord.

La majoria dels altres Estats es posicionen entorn d'aquests pols, sense que les aliances siguin definitives. I en aquest joc d'influència, els pobles, especialment els dels països més febles, no seran més que moneda de canvi o, pitjor encara, un territori per a posar a prova la capacitat de saqueig i la força dels uns o dels altres.

Davant la competència, les necessitats del militarisme o la inflació galopant, la majoria de les burgesies estan retrocedint en les adquisicions socials que prèviament havien acordat. La classe dominant recorre sistemàticament a la xenofòbia i el clericalisme, restringint les llibertats democràtiques allí on els han sigut arrancades. Fins i tot en els centres imperialistes més democràtics, s'està considerant una vegada més opcions bonapartistes i feixistes.

Considerant 2: La crisi de direcció

Això posa a l'ordre del dia la lluita del proletariat per la revolució social, per la conquesta del poder, única manera d'assegurar la transformació del capitalisme podrit en socialisme mundial. No obstant això, ja no existeix una internacional obrera de masses que dirigisca aquesta lluita: la Internacional Obrera va fracassar en 1914, quan els seus principals partits es van unir a la seua burgesia durant la Primera Guerra Mundial ("unió nacional"); la Internacional Comunista, que havia de reemplaçar-la, va facilitar la victòria del feixisme a Alemanya, en dividir furiosament el proletariat. Després, completament burocratitzada, va adoptar l'aliança amb l'anomenada burgesia antifeixista o democràtica ("front popular") i va impedir la revolució a Espanya.

La cessió de la RDA a la burgesia alemanya, la restauració del capitalisme per part de la burocràcia usurpadora i privilegiada, a Rússia, la Xina i Vietnam, van desplaçar el moviment obrer mundial cap a l'oportunisme i la integració en l'estat burgès.

La lluita de classes no cessa, no obstant això, però la defensa de les conquestes socials i polítiques, la resistència a l'explotació i l'opressió xoquen a cada pas amb la col·laboració de classes de les burocràcies sindicals (que en la majoria dels països dominats, així com als Estats Units i la Xina, estan sota el control d'una fracció política de la burgesia) i dels vells partits obrers burgesos («laboristes», «socialistes», «comunistes») o més recents (PT al Brasil, Syriza a Grècia, Podem a Espanya, Die Linke a Alemanya, LFI a França...).

Durant la fase d'acumulació de capital que va seguir a la Segona Guerra Mundial, els partits reformistes (partits que seguien polítiques burgeses però originats en el moviment obrer) i els dirigents sindicals es van atribuir el mèrit de les conquestes democràtiques i econòmiques que va aconseguir la classe obrera. Hui, els partits obrers burgesos, quan arriben al poder, només proposen austeritat pressupostària, militarisme i restricció de la immigració. Les burocràcies sindicals moderen les demandes i frenen les lluites, per a no perjudicar "la seua" burgesia, quan no se sumen a acomiadaments o retrocessos socials.

Considerant 3: L'atzucac de l'antiglobalització i el pacifisme

La degenerada URSS dels anys 1930, al mateix temps que afonava la Internacional Comunista en el social-patriotisme, va llançar conferències internacionals "per la pau i contra el feixisme" (Moviment Amsterdam-Pleyel, etc.). Després de la dissolució de la Internacional Comunista i el punt d'inflexió de la "guerra freda", la burocràcia de l'URSS va multiplicar aquest tipus d'iniciatives pacifistes, tant xerraires com impotents (Festival Mundial de la Joventut en 1947, Congrés Mundial per la pau en 1948, Crida d'Estocolm en 1950...).

En la mateixa línia, el Fòrum Social Mundial iniciat en 2001 va ser una espècie de front popular internacional entre, d'una banda, esglésies cristianes, partits ecologistes i governs burgesos (en particular el govern front-populista del Brasil) i, d'altra banda, les

burocràcies sindicals, els partits reformistes i les organitzacions centristes (revolucionàries en paraules, reformistes en accions). L'FSM s'oposava a la globalització, les finances i el neoliberalisme, impedia l'expressió dels partits obrers, defensava l'existència dels estats burgesos i advocava pel proteccionisme. L'FSM va morir en la indiferència en 2021. Durant dues dècades, només va servir per a impedir que es trobara una solució revolucionària i socialista a la crisi històrica del capitalisme i per a retardar la construcció d'una internacional obrera revolucionària.

De grandària més modesta, les dues conferències internacionals convocades a Milà en 2023 i 2024 per la secta Lotta Comunista (que posa al mateix nivell a Rússia i Ucraïna, Israel i Palestina, que capitula a Itàlia davant la burocràcia sindical de la CGIL) van reunir, sense un propòsit definit, a anarquistes, esquerranistes i centristes. LC immediatament va rebutjar qualsevol lluita revolucionària comuna. Aquestes dues reunions només van servir per a enganyar els proletaris i posposar la resolució de la crisi de direcció del proletariat.

És urgent reunir els revolucionaris proletaris de tot el món per a actuar junts sobre la base del programa comunista!

Eix 1: Enfront de l'imperialisme i al militarisme, derrotisme revolucionari!

Amb trenta anys de retard, alguns corrents "trotskistes" creuen que Rússia o la Xina continuen sent estats obrers, la qual cosa justificaria l'opressió dels uigurs, les amenaces contra Taiwan i la invasió d'Ucraïna.

Els moviments petitburgesos prediquen la no-violència i el pacifisme a les masses; segons ells, els explotats a les ciutats i el camp han de romandre desarmats, mentre que els explotadors i mafiosos mantenen el monopoli de les armes.

Els partits social-imperialistes intenten subordinar els explotats a la seua pròpia burgesia cobejosa i brutal.

Amb els seus propis mètodes, la classe treballadora ha d'oposar-se a l'escalada militar, a la marxa cap a la guerra mundial, a tots els blocs imperialistes, al militarisme:

- no al proteccionisme dels països imperialistes (UE, la Xina, el Japó, el Regne Unit, etc.),
- front únic obrer contra els pressupostos militars, cap vot d'un partit obrer a favor de crèdits militars,
- destrucció incondicional, sota control dels treballadors, de les armes nuclears, químiques i biològiques dels exèrcits imperialistes,
- fi de la investigació científica amb finalitats d'espionatge i destrucció,
- expropiació de totes les empreses armamentistes capitalistes per a quedar sota el control dels treballadors,
- tancament de totes les bases a l'estranger i retirada de totes les flotes imperialistes d'aigües internacionals o d'altres Estats,
- fi de la diplomàcia secreta,
- abrogació de totes les aliances militars imperialistes,

- drets democràtics per als reclutes,
- substitució de l'exèrcit permanent per una milícia indissolublement lligada a les empreses, als barris obrers, als pobles, a les universitats.

Eix 2: Per a preservar el medi ambient, expropiació del capital!

El capitalisme putrefacte està deteriorant el medi ambient de l'espècie humana a través de l'escalfament global, la pèrdua de la biodiversitat, tot tipus de contaminacions, la deterioració de les terres cultivables, l'escassetat d'aigua...

La divisió del planeta entre estats fa que la lluita contra l'escalfament global siga gairebé impossible. El "capitalisme verd", les conferències internacionals, la creació artificial de pseudomercats (preus del carboni), la culpabilització dels consumidors... són pal·liatius. Els proteccionisme pintat de verd, el "decreixement", el rebuig del progrés tècnic, el retorn utòpic a comunitats agrícoles i artesanals aïllades les unes de les altres i basades en un treball físic llarg i esgotador són reaccionaris.

L'ecologia és una cosa massa seriosa per a confiar-la a partits polítics ecologistes. Aquests "ecologistes" són, en el millor dels casos, organitzacions petitburgeses en naixer, però es tornen burgeses instal·lant-se en l'estat capitalista. Quan obtenen poder, es tornen impotents davant els problemes ambientals més greus. Generalment, recolzen el militarisme que reforça la contrarevolució, les forces destructives i la contaminació.

Per a resoldre els problemes ecològics, per a acabar amb els combustibles fòssils (esquist, carbó, petroli, gas natural) i al mateix temps desenvolupar l'automatització i la interconnexió continental de les xarxes elèctriques, és necessari expropiar capitals, eliminar fronteres, definir democràticament la producció, la qual cosa implica la revolució proletària i l'establiment de la federació socialista mundial. Perquè la revolució socialista mundial tinga lloc a temps, la crisi de direcció del proletariat mundial ha de resoldre's al més prompte possible.

Eix 3: Contra les burocràcies sindicals independència sindical i lluita de classes!

Per a contrarestar la divisió de les files obreres i la xenofòbia, hem d'exigir el dret de lliure circulació i instal·lació per a tots els treballadors i estudiants, així com la igualtat de drets per a tots els treballadors dins de cadascun dels estats. Per a contrarestar la desocupació, hem d'imposar una reducció de la jornada laboral sense reducció dels salaris, el llançament de grans projectes sota el control dels treballadors i posar fi al "mercat laboral", col·lectivitzar l'economia. Per a fer front als acomiadaments col·lectius, és necessari imposar el control obrer sobre la força laboral i expropiar els grans grups capitalistes.

Davant una ofensiva de l'estat burgès contra les conquestes socials, contra la inflació, contra un colp d'estat... la classe obrera ha de prendre el camí de la vaga general, de la vaga de tots junts fins a la

victòria. La seua necessitat es va plantejar a la Gran Bretanya i França en 2023, a l'Argentina i Bangladesh en 2024, etc.

En eixos països, les burocràcies sindicals, ajudades per partits reformistes i organitzacions centristes, van impedir la vaga general negociant els atacs amb el seu govern burgès, convocant vagues disperses o d'un dia, predicant la confiança en el parlament burgès o l'esperança en eleccions futures, deixant els treballadors desarmats contra la policia.

Els esquerranistes es distancien dels sindicats perquè estan burocratitzats i són col·laboracionistes; els centristes capitulen davant l'aparell sindical i tendeixen a integrar-se en ell. Tots deixen els sindicats en mans de burocràcies corruptes.

El proletariat necessita una internacional obrera revolucionària que ajude a construir en cada estat un partit obrer revolucionari i fraccions de lluita de classes en els sindicats de masses que:

- s'enfronte constantment als aparells corromputs per la burgesia;
- exigisca la major democràcia interna (vots des de la base, dret de tendència, etc.);
- lluite per la vaga general quan siga el moment adequat;
- defense la independència sindical enfront dels empresaris, l'estat burgès i qualsevol partit burgès;
- promoga el control de les lluites socials per part dels mateixos treballadors (assemblees generals, eleccions de comitès, centralització de comitès, etc.).

Eix 4: Defensa de les minories i dels pobles oprimits, hegemonia del proletariat!

Des dels seus inicis, a mitjan segle XIX, el comunisme va combinar la lluita de classes proletària, la lluita per l'emancipació de la dona i la defensa dels pobles oprimits (contra l'esclavitud als Estats Units, per la independència de Polònia i Irlanda...). En el segle XX, els comunistes revolucionaris es van pronunciar per la igualtat de la dona, pel dret a separar-se de les minories nacionals oprimides, per la independència incondicional de les colònies, contra el sionisme i la colonització de Palestina.

Hui hem de reprendre la torxa de l'internacionalisme proletari, especialment:

- contra la invasió d'Ucraïna iniciada per l'estat burgès rus, inventant un règim feixista per a justificar la seua negació del dret dels ucraïnesos a l'existència d'un estat separat, sempre que el conflicte no es convertisca en un enfrontament entre potències imperialistes;
- contra l'estat sionista que es basa en la colonització de Palestina, que envaeix i destrueix el Líban, que colonitza Cisjordània i perpetua un genocidi a Gaza.

En el territori de Palestina, l'exèrcit de conquesta i ocupació és israelià. En el territori d'Ucraïna, l'exèrcit de conquesta i ocupació és rus. Els comunistes revolucionaris no tenen res a veure amb el pacifisme petitburgès còmplice del sionisme i l'imperialisme rus. Reconeixen el dret dels pobles oprimits a prendre les armes contra el seu opressor.

Això no implica de cap manera alinear-se amb els governs actuals dels estats amenaçats (com el govern de Zelensky, antiobrer, xovinista,

venut a l'imperialisme americà) o amb les direccions dels moviments dels pobles oprimits (com el govern de Hamas a Gaza, anticomunista, clerical; hui vinculat als règims reaccionaris de Qatar, l'Iran i Turquia; en altre temps impulsat per Israel contra l'OLP quan aquesta lluitava per l'alliberament de Palestina).

Els treballadors i les treballadores no poden confiar en cap camarilla de la burgesia. En l'era de la decadència del capitalisme, la burgesia ja no pot liderar la lluita revolucionària. Per a alliberar Ucraïna cal desfer-se de la burgesia ucraïnesa i dirigir-se als treballadors de Rússia i de tota Europa. Per a alliberar Palestina, cal desfer-se de la burgesia palestina i dirigir-se als proletaris dels estats imperialistes occidentals (que secunden, financen i armen Israel) i mobilitzar els treballadors d'Orient Mitjà (siguen àrabs, kurds, perses, turcs, jueus...). Només els partits de la classe obrera units en una internacional comunista seran capaces de fer això.

Eix 5: Contra les il·lusions parlamentàries i els fronts populars, el poder als treballadors!

Els agents de la burgesia dins de la classe obrera, de la joventut en formació, de les classes mitjanes, de les masses oprimides, els fan creure que el seu destí depèn d'eleccions, referèndums, assemblees constituents, combinacions parlamentàries, aliança amb tal o tal altra ala de la burgesia, presentats segons les circumstàncies com a "antiimperialistes", "antifeixistes", "democràtics", "nacionals" o "ecologistes".

A l'era de l'imperialisme, de la decadència del capitalisme, correspon l'estratègia de la revolució permanent. Les reivindicacions nacionals, democràtiques, socials, econòmiques... són essencials, però només poden garantir-se mitjançant una revolució dirigida pel proletariat.

L'única classe progressista és la classe obrera. Només ella pot derrotar a la burgesia - que en temps normals domina econòmica,

ideològica i políticament a totes les altres classes - prenent la iniciativa en la lluita contra tota explotació i dominació. La lluita per l'hegemonia abasta des de la participació revolucionària en les eleccions fins a la insurrecció armada (quan la majoria de la classe treballadora es proposa al poder a través dels soviets), la vaga general, el front únic obrer físic contra el feixisme, etc.

En el segle XXI l'estratègia comunista exclou qualsevol adhesió a un bonaparte o a un salvador suprem, qualsevol aliança amb un partit burgès, qualsevol vot a favor d'un candidat burgès o d'un partit burgès. L'emancipació dels treballadors serà obra dels treballadors mateixos!

Nosaltres proposem als grups, fraccions, tendències i organitzacions comunistes revolucionàries de tots els països, sobre la base d'un acord global sobre els anteriors eixos programàtics:

- declaracions internacionals conjuntes sobre els principals temes de la lluita de classes mundial (començant amb la invasió del Líban i el genocidi a Gaza),
- invitacions recíproques a conferències, congressos, camps de formació,
- accions conjuntes en cada país on coexistisquen organitzacions en acord,
- la preparació de tesis sobre les qüestions fonamentals de l'estratègia revolucionària...

Tot això per a preparar la fusió en el si d'una organització internacional (centralitzada i democràtica) sobre la base del programa comunista, primer jaló per a una internacional obrera revolucionària.

18 de novembre de 2024

Col·lectiu Revolució Permanent

(Argentina, Àustria, Estat Espanyol, França, Turquia)

EL COL·LECTIU REVOLUCIÓ PERMANENT I LES SEUES SECCIONS EN INTERNET

Internacional

Collectiu Revolució Permanent

<https://www.revolucionpermanente.com/>

Argentina

Octubre Rojo

<https://octubrerojoorg.wordpress.com/>

Àustria

Gruppe Klassenkampf

<https://klassenkampf.net/>

Estat Espanyol

Internaciema Kolektivista Cirklo

<https://ikcirklo.org/>

França

Groupe marxiste internationaliste

<https://groupemarxiste.info/>

Turquia

Enternasyonel K munist İşçi Birliđi

<https://www.patronsuzdunya.com/>